

Lijak 2 pod Grintovcem

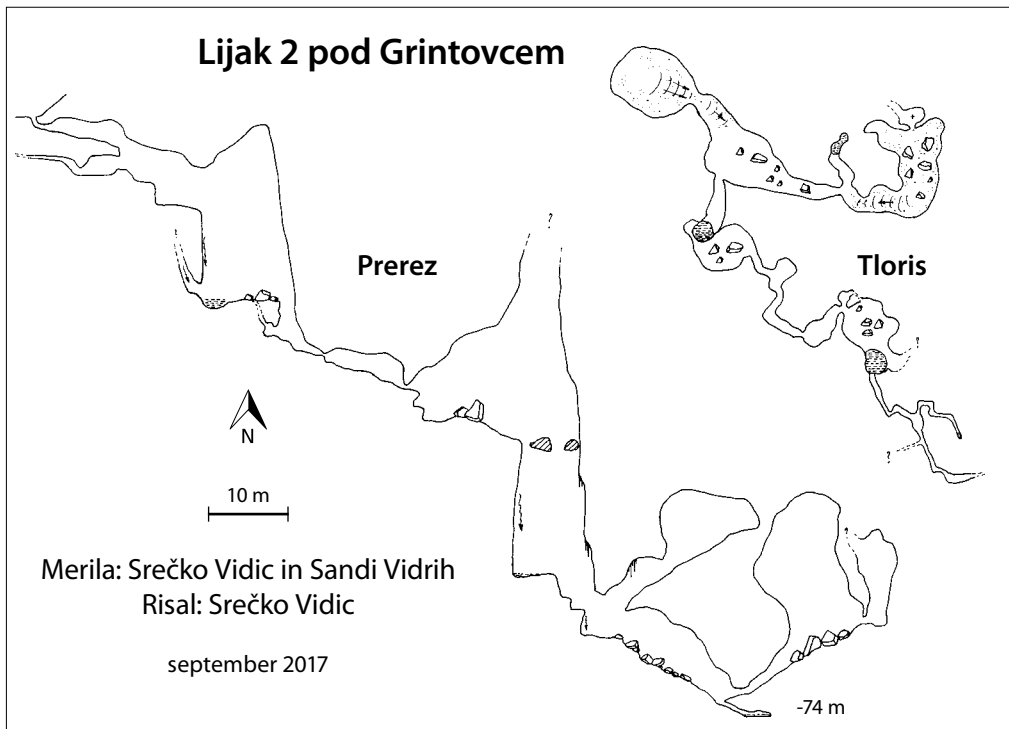
Srečko Vidic

Dolina med Grintovcem in Starim Bregom še kar preseneča. Le kakšen teden po razburljivih raziskavah v Lijaku 1 pod Grintovcem, kjer še nismo rekli zadnje, je sledilo novo presenečenje. Vsega 40 metrov stran in nekoliko nižje od omenjene jame, sva s Sandijem po naključju naletela na ozko razpoko, iz katere je bilo zaznati rahel prepih. Na videz nič posebnega, razpoka podobna še nekaterim v bližnji okolici, v katere se ob močnejših padavinah zliva voda. Razen prepaha na vhodu, ni zadeva z ničimer drugim nakazovala, da bi lahko v nadaljevanju kaj skrivala. Videlo se je vsega dva metra ozkega rovčka, pa še ta je zavil nekam v levo. Oklevala sva, ali ga greva sploh pogledat. Potrebovala sva kar nekaj minut, da se je Sandi odločil, da vendarle pokuka vanj. Ker nisva bila v jamarski opravi, sem mu posodil ročno svetilko. Previdno se je zrinil notri in kmalu izginil za ovinkom. Minilo je pet minut, minilo jih je deset, prijatelja pa še vedno od nikoder. Naposled se prikaže z nasmehom do ušes in dobrimi novicami. Jama gre! Saj ga verjetno še nekaj časa ne bi bilo, pa ga je ustavila stopnja, kjer brez vrvi ni več šlo.

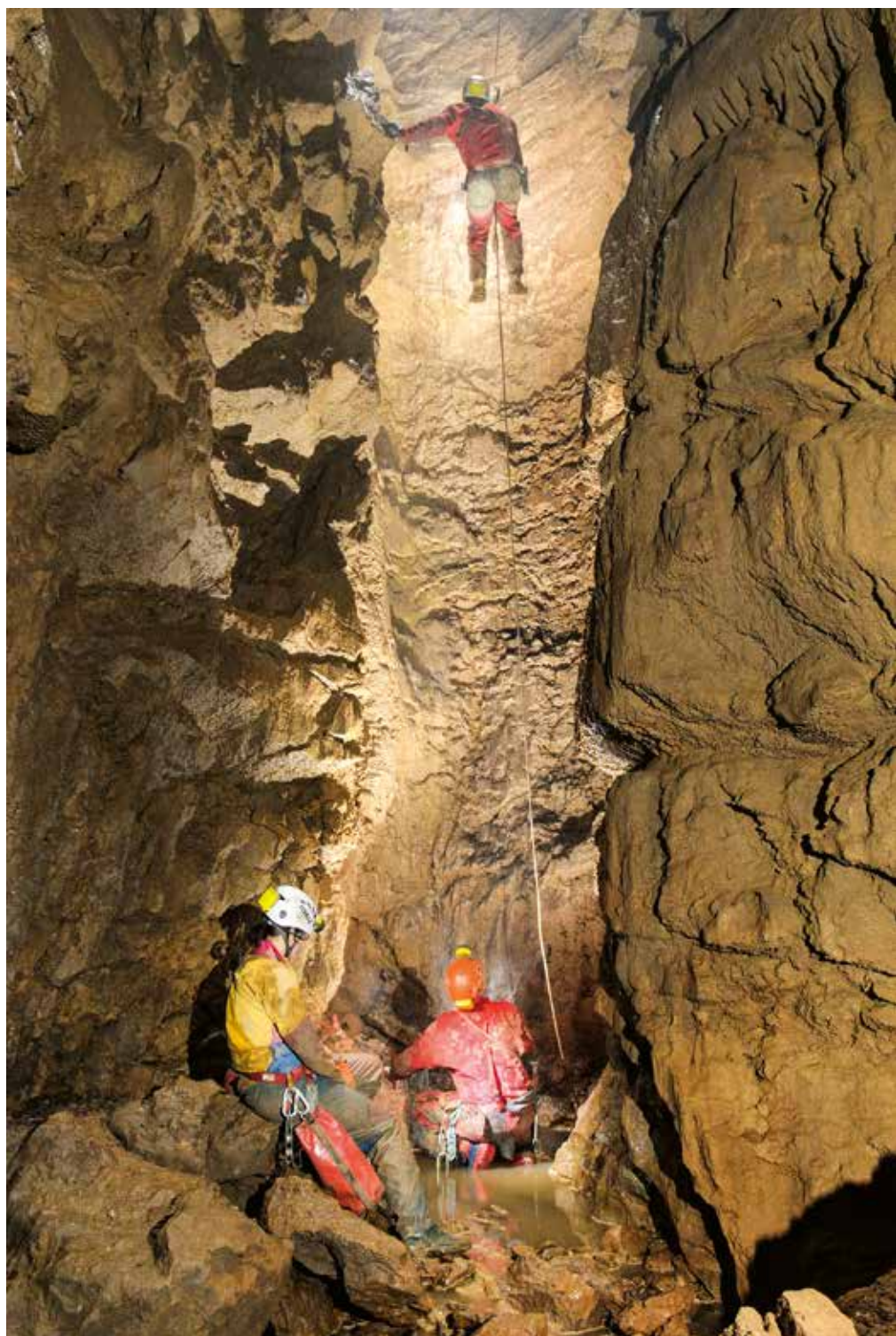
Zmenila sva se, da obiščeva jamo prihodnji vikend, a me je seveda že naslednji dan »sezul« z novico, da mu firbec ni dal miru in je šel še isti dan notri. Kar sesedel sem se, ko sem ga poslušal, da jama šiba, v njej so ogromne dvorane in da je sledil potoku, dokler je pač šlo. Ustavil se je šele pri ožini, kjer bo treba širiti.

Naposled je prišel vikend in otovorjena kot nepalska jaka sva krenila dol. Brez posebnih težav sva razširila ožino. Nadaljevala sva prosto preko niza manjših kaskad s slapiči, vse do Rdeče dvorane, poimenovane po siga rdeče oziroma škrlatne barve, kjer sva obstala kot vkopana. Pred nama se je odprl kanjon. Po velikosti še najbolj podoben soteski Vintgar, le da je bil najin brez lesenih mostičkov. Pod nama kakih 20 metrov, nad nama 30 metrov in več. Ker nisva imela s seboj dovolj vrvi, sva se le naužila divje lepote in se razgledala po dvorani ter počasi krenila ven. Spotoma sva jamo do izhoda še izmerila.

Vrnila sva se kmalu z novim kompletom vrvi. Tokrat merilne naprave nisva vzela s seboj, saj sva pričakovala še kilometre rovov in za merjenje ne bi bilo časa. Izogibajoč se 17 metrov visokemu, padajočemu slapu, sva naredila prečnico do nasprotne, suhe stene, kjer je bil spust do dna soteske veliko prijetnejši. Slednja se je nekaj metrov dalje nadaljevala s kratko, dokaj komplicirano stopnjo, kjer sva za bore tri metre porabila kar dvoje pritrdišč ter se zaključila s čudovitim, štirimetrskim, prosto padajočim slapom v nižje ležečo večjo dvorano. Spodaj se je voda odbila in se razpršila na vse strani. Če si pogledal pod pravim kotom, si celo za hip uzrl mavrico. Iz Mavrične dvorane

sta vodili dve smeri: ena navzgor v še obsežnejšo Špagetno dvorano, z do enega metra dolgimi cevčicami bele barve (špageti) ter druga navzdol, kamor je tudi tekla voda. Ker se je Špagetna dvorana zaprla, sva krenila navzdol in sledila vodi. Na najino veliko presenečenje je bilo vode z vsakim prehojenim metrom manj in proti koncu spuščajoče se galerije je praktično izginila. V najnižji točki, na globini 74 metrov, naju je pričakalo približno 4 metre dolgo in do meter široko plitvo jezerce, z nizkim stropom, kjer nadaljevanja nisva več našla. Žarek upanja je posijal, ko sva nekaj metrov nad njim in malo vstran odkrila veliko Podorno dvorano, proti koncu katere je spet aktivno kapljalo. Žal tudi tu nisva našla nadaljevanja. Vsa voda je pronicala skozi ozke reže in napajala spodaj ležečo lužo. Ostalo je torej bistveno vprašanje: kam gre glavni vodni tok? Pregledala sva še enkrat suho strugo, a odgovora na zastavljeno vprašanje nisva našla. Nekaj špranj se je sicer nakazovalo, kamor bi lahko šla voda, a pravega odgovora verjetno ne bomo nikoli izvedeli.

Spust v dvorano pod drugim slapom. Foto MARKO PRŠINA